

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 24. szám. 2016. december 15.

Ára 0,80 lej

Boldog karácsonyt kívánunk minden kedves olvasónknak!

Karácsonyi pásztorlevél

Lk 2,7.11.12

Karácsonykor az emberek jókedvűek, hiszen a meleg szobában együtt van a család, az asztalon étel és ital bőséggel, és még meg is ajándékozzák egymást. Ezért is válik a karácsony évről évre a legkedvesebb ünnepünkké, hiszen ilyenkor – ha csak rövid időre is – a harag eltűnik az arcokról. Mindenkinek jut egy kis ajándék, és még a gyermekkorunkban tanult karácsonyi énekek is előkerülnek. Röviden: egy kis meleg a hideg napokon. Mintha az idő is megállna rövid időre, és mindannyiunk lelke felemelkedik, könnyebb lesz.

Kató Béla püspök

(Folytatása a 2. oldalon)

Karácsony Betlehemben. Turisták százai látogatnak Izraelbe decemberben

Karácsonyi foszfor

Budapesten az Országház előtt karácsonyfát és betlehemet állítottak. A művészi kivitelű, születéstörténetet mintázó szobrocskák mintha a keresztyénség egészét próbálnák kifejezni: figyelmünket egyikük, József alakja ragadta meg. A betlehem alkotója mécesest és botot adott a kezébe. Fény és vándorlás. Fényhordozó vándorlás?

Azután újraolvastuk az evangélium Józsefről szóló részét. Az első történet a fényről szól. Már már családi tragédiába torkolló csalódás kellős közepén kiált bele életébe az angyal: *Ne félj magadhoz venni Máriát.* S közben felhangzik a félelem két alternatívája: a feladat és a szabadítás. Józsefnek nemcsak a kezében van lámpás, a szívében is fény van. Meghallja az élettisztázó angyali szót és haragvást, elbocsátás, a férfiög istenítése helyett apja lesz annak, aki csupán törvény és nem vér szerint fia. Ha ott lenne ez a világosság a szívében,

ha hallanánk Isten szavát, ha az embertársban nem a rosszakarót, hanem a testvért látnánk, számos sértődésnek, félelemnek és tragédiának vennék elejét, sok emberi kapcsolat megmenekülne, kiabálás helyett jó szó hangzana, ütés helyett baráti kéz nyúlna, bomba helyett életmentő csomag hullna. Hagyjunk helyet ezen az ünnepen a szívében és a szabadító fénynek. Győzzük le gyanakvásainkat, hallgassunk Isten szavára.

József másik kezében bot van, a vándorlás, az utazás jelképe. Ahogy a Szentírásban soron következő történetei az úton járás történetei: Názáretből Betlehembe a külső kényszer és a belső kötelesség útja, Betlehemből Jeruzsálembe a háladási és a törvény betöltésének útja, Jeruzsálemből Egyiptomba a menekülés útja.

Ősz Sándor Előd

(Folytatása a 4. oldalon)

Isten emberré lett

Spirituális akkordok csendüljenek Erdély-szerte a Gyermek tiszteletére

A környező világ tumultusában, ünnepi, toladó, bevásárlóközpontos túldíszítettségében olyan jó felidézni az erdők csendjét, ami ott honol frissítő lehetőségével mindannyiunk emlékezetében. Még ennél is jobb gondolatban elidézni annak a titokzatos éjszakának az égi erő csodálatos csendjében, amikor Mária ölen megérkezett köztünk Megváltó Urunk. Tesszük most ezt a dicsőítés betlehemi pásztoroktól eltanult lelkületével, s azzal a különös hálával, hogy a világnak lelki Betlehemet, reformációt ajándékozó hitújítás hajnalhasadásának a 499. évét ünnepelhetjük a reformáció 500 előestéjén.

A szent éjszaka evangéliumban közölt forгатókönyve szerint idézzük fel egy-egy üdvtörténeti mozzanatot abból a Jézussal beteljesült éjszaka titokkincséből. Ismerjük fel, hogy Istenünk hozzánk hajló szívét milyen láthatóan adta az embervilágnak. Üzenetét az Úr anyala vitte el az egyszerű pásztorokhoz, akik előbb megrettenve, majd szent kíváncsisággal és végül boldog bizonyossággal fedezték fel: valami rendkívüli történet velük. Nem kellett sem rabbinusi

tudomány, sem görög filozófiai műveltség, hogy megsejtsék a csodát: *Isten emberré lett.* Azért volt ez lehetséges, mert amikor kellett, ott voltak a helyükön, meghallották az Úr angyalát, s elindultak, hogy megnézzék a gyermeket. És amikor meg kellett érkezniük Betlehembe, a karavánszeráj zajos forгатaga melletti istállóba.

dr. Békefy Lajos

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

Noéről (V.)

1Móz 8,15.16.20

Isten gyermekei lépésről lépésre megtapasztalják, hogy Isten vezeti őket. Noé is vezette Isten, mindig pontosan megmondta, mit kell cselekednie. Mindennek rendelt ideje van, mondja a Prédikátor, s Isten gyermekei életük során ehhez is igazodnak. Nehéz volt a „bárkasors”. Talán már kérdezte is: ki fogok-e innen jutni valaha is? Vajon gondol-e még ránk az Úr, vagy talán elfeledkezett rólunk.

De az özönvíz elmúlt, és a föld ismét száraz lett. Noé hosszú idő után újra biztos talajt érezhetett a lábai alatt. Azt gondolhatnánk: elvégre ő is látta, hogy a föld száraz, magától is tudhatta, mikor lehet kimenni a bárkából. Miért kellett ehhez Isten parancsára várnia? De ő várt. Isten gyermekeit épp ez jellemzi: mindenben az ő parancsát várják. A hitetlen ember megy az ösztönei után, Noének várni kell Isten szavára. Milyen jó, hogy nekünk beszélő Istenünk van!

Mit jelent ma nekünk a beszélő Istenre várni? Azt, hogy imádkozva olvassuk a Bibliát, s kérdezzük szüntelen: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Persze az is igaz, hogy nem minden helyzetben kapunk konkrét eligazítást. Néha sokat kell gyötrődni, amíg megtaláljuk a megoldást.

Mi az első dolog, amit Noé tesz a bárkából való kijövetel után? Oltárt épített. Nem különös ez? Miért kell hálát adni? Azért, mert Isten megtartotta őket az ítéletben. Mert minden próbán átvezette. Az oltár egy mindenki által látható jel volt, ami azt mutatja: Noé kész volt mindenki előtt megvallani hitét.

Amikor az oltárt felépítette, nem csak magára, családjára és az akkori egyházra gondolt. Az oltárral az egész teremtet világot a Teremtő kezébe helyezte. Jó nekünk ezt tudni: nemcsak én vagyok Istené, nemcsak az egyház az övé, hanem az egész világ. Azok is, akik nem hisznek benne, és harcolnak ellene.

Hogyan válaszol Isten az oltárápításra és az áldozat bemutatására? Megérezte az áldozat jó illatát és örült. Az áldozat azonban valami mást is mutat, mégpedig azt, hogy Noé is bűnös ember volt, akinek szüksége volt a helyettes áldozatra.

Most karácsonyt ünnepünk. Azt, hogy a Megváltó megszületett. De mi azt is jól tudjuk, hogy ő azért született, hogy a Golgotán bűneinkért engesztelőáldozat legyen. Ez volt az, ami megváltásunkat jelentette.

De akkor nekünk már nem kell semmit sem tenni? Minden igyekezetünk hiábavaló? Nem!

Karácsonyi pásztorlevél

(Folytatás az 1. oldalról)

A karácsony olyan, mint az élet sivatagában egy oázis. A kérdés viszont az, mit kell tenni az evangéliummal. Lukács karácsonyi történetét olvasva olyan érzésünk támad, mintha a meleg szobában elernyed emberre egy nagy veder hideg vizet öntetnének. Az evangéliumban minden egyszerű, ám ugyanakkor kényelmetlen is az olvasó számára. Nincs benne semmi romantika, csupán egy történet, akár egy újsághír, amelyik röviden és tömören, leplezetlenül beszél a kemény valóságról.

Százezrek keltek útra azon a napon, az utak zsúfoltak voltak s mindenfelé idegfeszítő tolongás. Hatvanmillió ember mozdult meg, az egész világ lábön volt úgy, mint nálunk egy választás alkalmával. Mindenkinek be kellett iratkoznia származási helyének adónyilvántartásába. Ezelől nem volt kitérés, mert a római császár adta ki a parancsot. A milliók között úton volt egy jegypár is, József és Mária, az előrehaladott állapotban lévő lány. Azon az éjszakán pedig beindultak a fájdalmak, s nemsokára megszületett a fia.

Kedves testvéreim, Lukács karácsonyi történetében nem találjuk a családi kör barátságos hangulatát. Mindenki úton volt, ilyen helyzetben született a gyermek. Ez az a veder víz, amit az evangélium a nyakunk közé önt. S ez elmosza minden karácsonyi gondolatunkat, jó kedélyünket. Gyermek született egy sötét zürzavaros éjszakán, és senki sem ünnepelte úgy,

Csak azt kell világosan látnunk, hogy mindaz, amit teszünk, hálából jöhet azért az áldozatért, amit Isten Krisztusban értünk elvégzett. Ez persze csoda, nem mindenkinek a szívét mozgatja meg ez az áldozat. Nem mindenki gondolja végig karácsonykor, mit jelent Jézus eljövetele. A legtöbb ember számára ez az ünnep is csak futó hangulat, szokások, alkalmak sokasága. Bár csak egyre jobban mozgatta meg minket Isten „érthetetlen” szeretete!

Ebből az igéből még egy fontos dolgot kell megértenünk. Isten ígéretet tesz: nem fogja többé megátkozni a földet az ember bűnéért. Ez egészen más, mint amit az özönvíz előtt mondott. Akkor ugyanis megátkozta a földet, hogy tövist és bogáncskórót teremjen. Isten azonban nem fogja többé elpusztítani a világot özönvíz által. Vajon miért? Megváltoztak volna az emberek? Jobbak lettek volna? Sajnos ez nem így van. Az ember szívének gondolata gonosz ifjúságtól fogva, ez ma is így van. Isten mégis azt mondta: nem pusztítja el a világot özönvíz által. Szinte hihetetlen: az ember nem változik meg, ezért megváltozik Isten. Az ember nem lesz jobb, de Isten irgalmasabb lesz.

Megígéri az évszakok váltakozását, s hogy mindig lesz vetés és aratás, hideg és meleg,

ahogy mi ma ünnepeljük a karácsonyt. Senki nem vette észre, hogy aki akkor született, az Istennek Fia. A Mindenhatónak kellett jeleznie fényes üstökös csillaggal, hogy valami különös dolog történt.

Így van ez ma is. A mi oldalunkról nézve karácsony olyan esemény csupán, mint egy mindennapi újsághír, amelyet könnyen elfelejtünk. Az igazi újság a mennyből jön. Az igazi karácsony megünneplésében Istenre vagyunk utalva, teljesen tőle függünk. Az égnek kell megnyílnia ahhoz, hogy a föld karácsonyt tudjon ünnepelni.

A Földön mindenki hallgatott Jézus születésekor, és senki sem virrasztott mellette. Istennek kellett beszédevel megtörnie a csendet, hiszen ki törődik egy gyermekkel, mert épp abban az órában a földön tízezer gyermek születik. De mégis, ettől a perctől számítja a művelt emberiség az időt, ez a születés volt a világtörté-

nelem legnagyobb eseménye. Születése után is mindent elkövettek, hogy ez a gyermek ne nőhessen nagyra, Heródes, Júdás, Pilátus, Néró, Marx, Hitler, Sztálin, Ceaușescu mindent megtett azért, hogy ez csupán történelem maradjon. A karácsony a szállást keresők ünnepe. Isten nyitogatja szívünket, hogy befogadjuk Jézust és felismerjük benne a Megváltót.

Lehetünk boldogok e napokban, de ez nem magunktól van, hanem felülről származik, mert ez ajándék. Minden, ami történt karácsonykor, Isten atyai szívéből jön. Ránk az bízott, hogy erről tegyünk bizonyosságot: ő megszületett, él és uralkodik örökkön-örökké.

nappal és éjszaka. Most, amikor a klímaváltozás miatt akkora félelmek vannak az emberekben, most, amikor mindenki mondogatja, hogy már nincs ős és nincs tavasz, olyan jó ennek az ígének a vigasztaló üzenetét meghallani, szívünkbe fogadni. Most, amikor annyit aggódunk a világ jövője felől, olyan jó érezni, hogy nekünk gondviselő Istenünk van, aki ezt az egész világot kézben tartja és igazgatja.

Ma sok ember hitetlenül él. Lelkileg képtelen annak a sok csodának a meglátására, amit Isten teremtett. De boldog ember az, aki hálás neki mindazért, amit életében megtapasztalt. S hálásak lehetünk azért, hogy az Úr ezt az ígéretét mai napig megtartotta.

Noé már akkor hálás volt Istennek és bízott benne, amikor Krisztus születése még távol volt, s amikor egy pusztaság és kietlen világ állt lábai előtt. Mennyivel inkább bízhatunk benne mi, akik épp azt ünnepeljük, hogy a Szabadító megszületett, eljött e világba. Mi abban is bízunk, hogy ő nemcsak eljött, hanem el is fog jönni. Mi már az ő visszajövetelét várjuk dicsőségben. Addig pedig tegyük Isten iránti hálából mindazt, amire ő nekünk erőt ad. E gondolatokkal legyen áldott karácsonyi ünnepelésünk!

Lőrincz István

Karácsony útján: menjünk el mind Betlehemig

Mi a karácsony varázsa és szépsége? Túl a karácsonyfa csillogásán, a kapott és adott ajándékokon és a dúsán terített asztalokon az, hogy karácsonykor titokzatos utazást teszünk meg.

Útra kelünk, és a lélek útján elzarándokolunk régi, szép karácsonyokba. Látjuk magunkat mint kisgyermeket, aki táguló szemmel issza a karácsonyfa csillogását, a gyertyák sejtelmes lobogását, a csillagszórók sziporkázását, az angyalhajak csillogását. Boldogan veszszük kezünkbe újra a hajdan kapott ajándékot, amelyet már rég elveszettnek hittünk. Látjuk magunkat újra gyermekként testvéreink körében. Látjuk apánkat és anyánkat még fiatalon és boldogan, akiknek az öröme a mi örömünk volt. Minden karácsonykor újraálmodjuk a régi, szép, elmúlt karácsonyokat; amikor még minden jó volt, amikor az élet egyszerűnek és ígértesnek látszott. Karácsony egyik csodája az, hogy elvezet bennünket a múltunkba.

Az a szülői otthon vagy gyermekkori ház, azok a boldog karácsonyok már nincsenek többé – elborították a múlt fekete vizei. És mégis: azok a régi karácsonyok megvannak, mert bennünk élnek! Karácsonykor ebbe a régi emlékhelyre zárandokolunk, visszaszállva az idő-

ben, gyermekké változva, s ezzel együtt megint békésnek, boldognak és örvendezőnek érezzük magunkat. Mint a vándor, aki hosszú bolyongás után végre hazatalált.

Sok embernek ez a múltba való boldog zárandokút jelenti a karácsonyt. Vannak azonban, akik tovább mennek, és lélekben elzarándokolnak az első karácsony helyére: Betlehembe. Az ünnep békés és meghitt perceiben felrajzolódik előttük a betlehemi jelenet. Látják a vendégfogadót, a szent szülőket, a jászolba fektetett kisded Jézust, a szelíden éjszakázó állatokat. Látják a betlehemi csillag messi fényét, hallják az angyalok távoli énekét. A pásztorok előttük érkeznek meg, hogy elsőnek lássák meg a világ Megváltóját, akit aztán oly sokan vágyódnak látni.

Feltűnnek a messzeségből a csillag fényét követő keleti bölcsek, a Három Királyok, akiknek első dolga, hogy leborulva imádják a megszületett Isten Fiát – elsőként az előtte majdan leboruló embermilliók közül. Aztán átadják az ajándékaikat: aranyat, tömjént és mirhát. Látják a gyermekben a megígért Messiást, a Názáreti Jézusban a Krisztust, Isten egyszülött Fiát. Valamit megéreznek a Betlehembe zárandoklók ab-

ból a csodából, amelyet János evangéliuma így fejez ki: az Ige testté lett! A betlehemi gyermekben Isten ígéretei öltöttek formát: bűnbocsánata, kegyelme, emberekhez lehajló szeretete. Boldog az, aki karácsonykor lélekben Betlehemben jár.

Míndezeneken a romantikus érzelmeken túl karácsony mégis csak úgy válik valósággá, ha valaki a jelenben megtalálja a Megváltót. Mert Jézus nemcsak egy múltba zárt emlék, hanem a jelenben is élő valóság: feltámadott, s Istennek jobbán ül – olvashatjuk az Apostoli Hitvallásban.

Karácsony útja azonban a jelenből a jövő felé vezet! Hiszen az övéi az ő második eljövételét – visszajövetelét várják. A mindenkori világ romlottsága, gonoszsága, fájdalmas és halálos volta mindenkor az őskeresztyén óhaj kiáltja: Maranatha – Jövel, Uram Jézus! Azt az időt várjuk, amikor megjelenik és helyreállítja Isten szuverenitását e világban.

Ez az eljövendő Krisztus azonban már most is, titokzatos módon jelen van az egyház igehirdetésében, a szentségekben, Szentlelke által a hívek közösségében, és hit által él az övéi szívében. Karácsony nagy alkalom az élő Krisztussal való találkozásra! Nehogy kimaradj eből!

dr. Pungor József

Mozgalomból örökség

Rejtett értékek a magyar reformáció kincstárából

A reformáció 500 éves jubileumának a jegyében tartottak nemrég konferenciát a Babeş–Bolyai Tudományegyetem és a kolozsvári teológiai intézet szervezésében. Az egykori Bolyai Egyetem Aula Magnájában igei köszöntőjében Kató Béla püspök elmondta: ötszáz év után újból kell fogalmaznunk, hogy kik vagyunk, milyen örökségünk és milyen hitünk van. Egy vallás próbája legalább száz év, és három-négy generációnak kell felnőnie ahhoz, hogy bebizonysodjék: a közösség élő hit birtokosa. Éppen ezért ötszáz év elteltével kimondhatjuk: nagyon gazdag örökségünk van, ám ezt fel kell ismerni, tisztelni és ápolni kell – fogalmazott a püspök.

Kállay Dezső teológiai rektor megnyitójában arról beszélt, hogy a mozgalom nem újítást, hanem megújítást jelentett. A reformációt az *újra* és nem az *új* kifejezés jegyében kell jellemeznünk, újra kell értelmezni az egyházat és a közösséget. Az örökség egyúttal kötelezettséget is jelent, hogy amikor eljutunk a gyökerekhez, akkor lelki megújulásban is részünk legyen.

A Babeş–Bolyai Tudományegyetem (BBTE) rektorhelyettese, Soós Anna köszöntőjében hangsúlyozta: ami 500 esztendővel ezelőtt eretnecséggé indult, a jelenben az

európai, ezenbelül pedig a magyar kultúra megkerülhetetlen részévé vált. Ma már evangélikusok, reformátusok, unitáriusok és katolikusok, hívők, ateisták és kereső emberek közös öröksége az a kulturális for-

Reformáció 500: megújulás nélkül nincs fejlődés

radalom és fejlődés, amelyet Luther tevékenysége indított el. A reformáció nélkül ugyanis az egyetemi élet biztosan nem lenne olyan, mint amilyenek ma ismerjük – méltatta a reformáció egyik hozadékát az egyetemi oktató. Majd hozzátette: az anyanyelvű Biblia és istentisztelet, a presbiterek szerepvállalása a szigorú hierarchikus vezetés helyett mind olyan célkitűzések voltak, amelyek a vallásos életen túl hatással vol-

tak az egész korabeli Európára. „A civil mozgalmak és szervezetek, a közemberek társadalom iránti felelősségvállalása is olyan jelenségek, amelyek gyökereikben a laikusok egyházi szerepvállalását és művelését bátorító reformeszmékhez nyúlnak vissza” – fogalmazott Soós Anna, aki szerint a reformáció egyik legfontosabb üzenete 500 év múlva

me – mondta kérdésünkre Lukács Olga, a BBTE Tanárképző Fakultásának dékánja. „A szervezés során igyekeztünk minden magyarul oktató teológiai fakultást meghívni, örömünkre elfogadta a meghívást Vik János, a katolikus teológia dékánja, valamint előadást tartott a gyulafehérvári papnevelde rektora, Korom Imre is. A hűz előadás során arra kerestük a kérdést, hogy napjainkban él-e még a reformáció öröksége, vagy az egyház már csak úszik a társadalmi események sodrában, ugyanakkor megpróbálja fontos tényezőként elfogadtatni magát” – értékelt Lukács Olga. A dékán kiemelte a konferencia interdiszciplináris jellegét, vagyis a reformáció hatásának következményeit vizsgálták a pedagógia, az etika, a társadalomtudomány vonatkozásában.

A kétnapos előadássorozat végén elhangzott: a szervezők jövőre szeretnének egy nagyobb méretű, nem csak magyar nyelvű konferenciát is tartani, amely kitekintést nyújt majd a reformáció európai vonatkozásaira is.

A konferencia során elhangzott, hogy a reformáció nem nevezhető mozgalomnak, az előadásokkal és a rendezvény megszervezésével viszont a szervezők szeretnék, ha az örökség feltérképezésével és kutatásával egy belső mozgalom indulna el, amely akár a református egyház megújulásához vezet.

Somogyi Botond

Karácsonyi foszfor

(Folytatás az 1. oldalról)

A Messiásnak végig kell járnia a választott nép útját. Időnként császári parancs, máskor ősi törvény, végül pedig angyali szó indítja. Megy, mert mennie kell. Kezében nemcsak a sötét utat világító lámpás, hanem a Világ Világossága, aki rábízott. Látszólag passzív szereplője az evangéliumnak, mégis nála többet aligha utazik evangéliumi szereplő. Lámpásával és botjával előképe az apostoloknak, akik tovább akarták adni, amit kaptak. Előképe azoknak, akik gyakran életük kockáztatásával szórták világgá Krisztus szavát. Előképe továbbá Isten földön vándorló anyaszentegyházának, amely földi öröme és gondok között járva szívében hordozza, szavával és tettével hirdeti a Világ Világosságát.

Karácsonykor tehát el kell indulni. A megszületett világosságot nem szabad véka alá rejtetni, ám kár volna olyan szélnek kitenni, amely eloltaná. Vinni kell, hogy megmutassuk, máskor vinni kell, hogy menekítsük, és őrizni kell úgy, hogy megoszthassuk. A Mester nem véletlenül választotta szolgálata jelképéül a világosságot: minél inkább megosztjuk, annál nagyobb, minél többször adunk belőle, annál erősebb lesz. Mi-

Az ország karácsonyfáját idén egy Fejér megyei család jóvoltából állították fel a Parlament előtt

közben a fényhordozó szó görög megfelelőjén gondolkodtam, belém nyilallt, hogy még mielőtt görögül kezdtem tanulni, ismertem a szót, így hangzik: *foszforosz*. A kémiai elem felfedezői úgy gondolták, hogy a foszfor azért világít a sötétben, mert képes elraktározni a fényt.

Adjon Isten ezen az ünnepen is sok világosságot a szívünkbe. Ha a Világ Világossága

lakozást nyert bennünk, legyen erőnk kézbe venni a vándorbotot is, és elindulni – ha kell sötétben – oda is, azok felé is, ahová máskor nem szívesen megyünk. Úgy hordozzuk ünnepi ajándékunkat, hogy foszforemberekként legyen erőnk ott is világítani, ahol egyébként és általában sötét van.

Emlékezés egy régi karácsonyra...

Számtalanszor felteszük a kérdést: milyen volt rég a karácsony? Miért volt akkor más az ünnep? Talán, ha megkérdezzük nagyszüleinket, dédszüleinket, megtaláljuk a választ kérdéseinkre.

Elbeszélgetve nagymamával, Németh Máriával, sok mindent megtudtam a régi ünnepről. Elmesélte, hogy több mint hetven évvel ezelőtt gyerekként hogyan élte meg a karácsonyt. Abban az időben is járt a Mikulás és az angyal, csak épp nem volt olyan bőkezű, mint ma. A fa alatt vagy a cipőkben csak dió vagy alma volt. De ez óriási meglepetést és örömet szerzett. A mai csillogó fények és gömbök helyett a karácsonyfát aranyozott színű dió, alma, keksz díszítette. A fa ágain égő gyertyák halvány fénye világította be a szobát. A gyerekek pedig csillagszórót gyűjtöttek. Nagymamám szerint édesanyja mindig gondoskodott arról, hogy a karácsonyfát keksz és szaloncukor is ékesítse. Mindent saját maga készített. A szaloncukornak megfőtt masszát lapítóra nyújtotta és kihűlés után kockákra vágta. Ezt csomagolták fehér papírba, aminek a szélét csíkokra vágta. Az ünnepi asztalon Szenteste a töltött káposzta gőzölgött. A következő napokon sem hiányzott a húsleves és a sült sem az asztról. A karácsonyi szokáshoz tartozott az is, hogy minden évben kalácsot, kenyeret és leggyakrabban dióst sütöttek.

Ezelőtt hetven évvel a szórakozás sem maradt el. Az ünnep minden napján bál volt, ami

A süteink nagyon örvendenek a gyerekek

már délben elkezdődött, és éjfélig tartott. Ilyenkor mindenki felvette a szép ruháját. A kötény gyönyörű aszúr mintás volt, a mellény vitézkötéses. Karácsonykor mindenki elment a templomba, és volt idő a rokonságot is meglátogatni. Mindenki szívében a szeretet lángja lobogott: valójában ettől volt olyan különös az ünnep. A szeretet ugyanis minden házban, minden ember szívében, lelkében ott volt. Marosvécsen, hogy ne csak a nagymamám mesélsége alapján emlékezzünk a régi karácsonyra, kenyér-

és kalácssütést szervezett a nőszövetség. Három nagymama – Medve Erzsébet, Medve Julika és Medve Katica – vállalták, hogy bemutatják, miként készül a régi finom házi kenyér és kalács. Előkerült a rég nem használt „dagasztótekenyő”, amiben a tészta szép nagyra megnőtt. A zsírprézen átört krumpli mellé tették a lisztet, kovászt, sót, és langyos vízben felfuttatott élesztővel megdagasztották. Amíg a tészta kelt, addig a kalácsot is bedagasztották. Ugyancsak lisztet dagasztottak a langyos cukor-tojásos tejben felfuttatott élesztővel. Amikor a tészta

A kenyeret sütés után „imádkozni hagyták”

nemcsak karácsonyra, hanem az év minden napjára.

Gorbai Mária Melinda, Marosvécs

Isten emberré lett

(Folytatás az 1. oldalról)

Ez az „*amikor kellett*” nem más, mint Isten időzítése, és az általa alkalmasnak talált időben történő belépése az életükbe.

Ma sincs másképp. Annak lesz áldott, tartalmas, másokat nemcsak ajándékkal elhalmozó, hanem boldog ünnepe, aki úgy tud jelen lenni a karácsonyi történetben, mint a pásztorok. Egyszerűen, a mennyei fényre fogékonyan, Krisztus-találkozásra kész, nyitott szívvel.

Mit láttak meg a pásztorok?

Szinte felfoghatatlan el-
lentmondása a bűnös világ-
nak, hogy a Teremtő szívéből
és a zsidó Mária testéből azon
a titokteljes éjszakán Jézus a
legszentebb város peremén
jön a világra. Nem volt otthona, pedig övéi közé
jött, de nem fogadták be (Jn 1,11). Nem volt
szép kelengyéje, csilingelő játékok sem vették
körüli. Korabeli szokás szerint az istállóban Má-
ria nem tudta máshová fektetni kisdedét, mint
a kővályúba, ahonnan a békés barikák vagy
tehénkéék ették szénájukat. Ennyi helyet szánt
neki a bűnös emberi szív! A heródesi pompa,
a csupa arany jeruzsálemi nagytemplom, a ke-
netekkel illatozó karavánszerájbeli módos ven-
dégek, turisták közelében és árnyékában jutott
csak Neki „bérelt” hely. Még a kőbölcső sem
volt az övé. Cseppnyi létében előre példázta és
odaélte korok és világok elé a *bűn paradoxonát*,
csak a megváltásban feloldható ellentmondását:
„mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint
akiknek nincs semmijük, és akiké mégis min-
den” (2Kor 6,10).

Koldusszegény – királyi gazdagon. Aztán
nem volt fejét később sem saját házában lehaj-
tania, keresztje is másé volt, sírját is más adta
„kölcsönbe” neki. Feltámadása után is mindig
úton volt – az út volt otthona. Úton volt a szüle-
tés éjszakán az Atyától hozzánk – úton kijelen-
tések drága ígéivel poros falvakban és zsinajvos
zsinagógákban –, úton Dávid utódaként és Isten
Fiaként. Úton a Fájdalmak Útján, a keresz-
ten pokol és menny között az Atya szíve felé. Úton
Betánia felé, hogy felismerjék őt. És milyen jó,
hogy most is úton van Nagyváradon és Kolozs-
váron, Sepsiszentgyörgyön, s mindenütt, mert
ő az örök érkező. Milyen csoda, hogy megér-
kezhet hozzád is! Mennyire igaza van Angelius
Silesiusnak, a sziléziai angyalnak, aki az 1670-
es években így verselt: „*Ha Krisztus ezerszer is
születne Betlehembe, De benned nem – örökre
elveszett maradsz*”.

Ma is titkok hordozója

Egyszerű kőbölcső volt Jézus első szószé-
ke. Amikor szavak nélkül is, pusztá jelenlétével
hirdette Isten dolgait. Arról szólt ottléte, hogy
Isten beszéde ámenné lett, a prófétáknak adott

ígéretei beteljesültek. És arról, hogy ilyen az
ember: vak, magát hajszoló, önmaga körül for-
gó, mint a betlehemi világ. De ha Isten angyala
a mennyei szózatot keresztül megéri a kő-
bölcsőt, akkor az királyi trónussá változik. Lelki
ámulások, gyönyörű látomások szülehetnek a

Sir Edward Burne-Jones: *Királyok imádása* (1887)

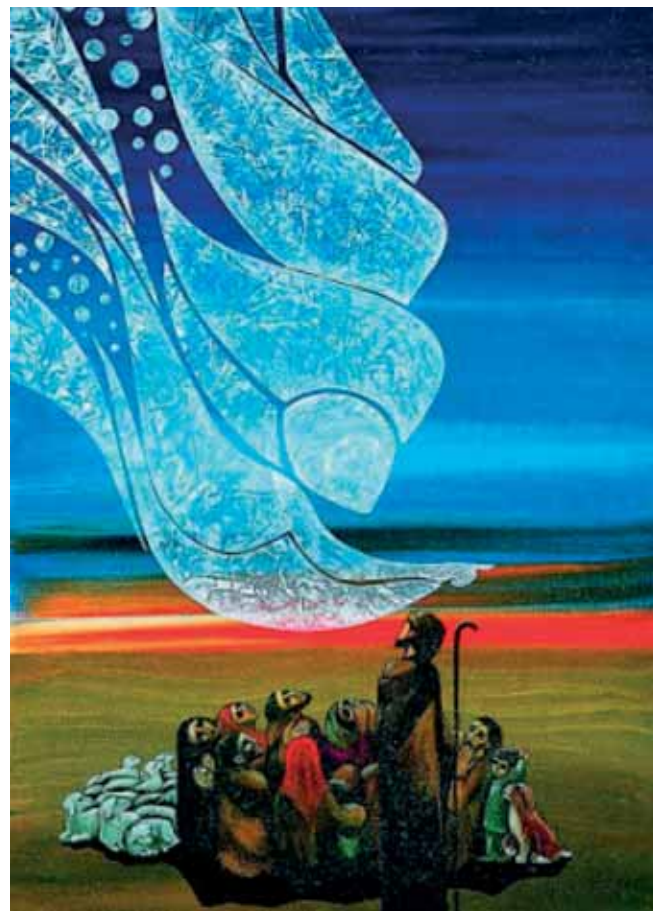
kőbölcső. Úgy, hogy közben levesszük tekintetün-
ket a kőbölcsőről, a körülmények hatalmáról, és
a lényegre koncentrálnunk: Jézusra, aki már ott
és akkor király volt. És minden kőkemény élet-
helyzetünkben értünk, javunkra, segítségünkre,
üdvösségünkre volt! A lelkek Szabadító Kirá-
lya. Méltán lehetett csodálkozni azon, hogy MI-
ÉRT LETT ISTEN EMBERRÉ. A
válasz egyszerű: hogy visszatérhes-
sünk. Vissza a mennyei hajlékba, de
előtte, mint a betlehemi pásztorok: a
Jézus-látás, a hitre jutás, a megbizo-
nyosodás élményével, már másként
térnek vissza oda, ahol élni, szeret-
ni, szolgálni kell. Számunkra is ez
a megváltói paradigma. Ma is, itt
is. Vissza a hidegbe, vissza az éj-
szakába, de már egészen másként.
Mert új világ született szívünkbe,
s már nem a körülmények tartják
fogva a tekintetünket, hanem maga
az Úr. „Visszatértek, dicsőítve és
magasztalva Istent mindazért, amit
hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő
megüzente nekik.” (Lk 2,20)

Miről beszél még a kőbölcső-szószék?

Bonhoeffer szerint például erről:
„az ott maga Krisztus, aki a jászol-
ban fekszik. Isten nem restelli az
emberi mélységet, alacsonytságot,
ő belemegy ebbe a helyzetbe, ki-
választ valakit az ő eszközévé, s ott
tesz csodákat, ahol azt a legkevésbé
várjuk. Ahol az emberek így fogal-
maznak: elveszett, ott ő így szól: „megtalálta-
tott”. És erről is: „A betlehemi jászolnál nem
volt ott egyetlen pap vagy teológus sem. És
mégis minden keresztyén teológia kezdete, for-
rása a csodák csodája, azaz Isten megtestesülé-
se. »A szent éjszaka tündöklésében lobban fel a
teológia megmagyarázhatatlan títka is.« S min-

denkihez még ezt is szólja: „ennek a világnak
a hatalmasai számára csak két olyan hely van,
ahol elvesztik a kedvüket, amitől lelkük mélyén
félnek, és szegyenkezve kitérnének előle, ez pe-
dig Jézus Krisztus jászolbölcsője és keresztje. A
bölcső közelében ugyanis meginganak a trónok,
összeomlanak a hatalmasok,
semmivé lesznek a fenséges
urak, mivel Isten a szegények
pártján áll, ezért még a gazda-
gok is semmivé lesznek.” És
egészen személyesen hozzád
és hozzám: „nézzetek hát a
jászolbölcsőre! A gyermek tes-
tecskéjében, a testté lett Isten
Fiában rejlik a ti testetek is,
ebben a testecskében minden
bajotokat, félelmeteket, sőt
minden bűnötöket megbocsá-
totta, és megszentelt titeket.
Talán így panaszkodsz: olyan
szentségtelen a természetem,
egész életem. Erre így vála-
szol a karácsonyi örömmel:
Isten elfogadta, magára vette
természetedet, egész valódat,
Jézus hordoz téged. Ezért ő a
te üdvösséged, szabadítód.”

Szicíliaiban éneklük még ma is, délvidéki
református testvéreink énekeskönyvéből tanul-
tam meg magam is e szép sort: „*Boldog idő, ál-
dott idő, Kegyelmet hozó karácsony. Elveszett
a világ, Isten adta Fiát! Örvendj, keresztyén,
ez áldáson!*” Ő hozzon kegyelmet, szíveinket

egymás felé hajlító, pártoskodásainkat, durva-
ságainkat, tetteink rütságát gyógyító karácsonyt
minden magyarnak drága történelmi hazánk tá-
jain, kivált nektek Erdélyben és Székelyföldön!
Kegyelmet hozó karácsonyt, édes Erdély, kin-
cses Kolozsvár, szép Hargita, lobogódat magas-
ra emelő Székelyföld!

Presbiterok Visában: áldást jelent az Úr elhívása

Karácsonyi csomagokra gyűjtenek Kolozsváron

A Kolozsvári Egyházmegye Presbiteri Szövetségének utolsó körzeti találkozóját tartották nemrég a mezősegyesi Visában. Az eseményen dr. Bibza Gábor esperes az ApCsel 20,18 alapján tartott igemagyarázatában a presbiterekhez szólva elmondta: „ahhoz, hogy másokra gondot tudjatok viselni, először is nektek kell köztiszteltben álló személyeknek lennetek”. Mielőtt a presbiter elindul és munkába áll, tisztázni kell valamit: ki bízta meg a feladattal? Sokszor ugyanis elfelejtjük, ki a megbízónk. Pál azonban pontosan kifejti: amikor szól az Ige hozzánk, a Szentlélek szólít meg minket. Ha nem ő hív el minket a szolgálatra, akkor a presbiter csupán emberi érdekeket képviselhet, az ilyen munkán pedig nincs áldás. Ha viszont az Úr hív, áldás lehet tevékenységünkön – hangsúlyozta az igehirdető.

Kerékyártó Zsolt ördögkeresztúri lelkipásztor *A presbiter szerepe egyházunk és népünk megmaradásáért vívott küzdelmében* című előadásában elmondta: nem szabad egymással szembeállítani magyarságunkat és keresztényiségünket. „Aki itt Erdélyben a református egy-

ház érdekében él és dolgozik, azt Isten majd számon tartja” – fogalmazott Kerékyártó,

A presbiter Isten szolgálatában áll, nem emberi érdeket képvisel

majd hozzátette: bibliavető, Isten Igéjét anyanyelvükön hallgató, templomba járó és rendszeresen imádkozó keresztényekként fogalmazzuk meg reformátusságunkat.

Floriska István PSZ-elnök az előadást követően beszámolt az egyházmegyében idén

végzett munkáról: a presbiterkonferenciák mellett közösségépítő kirándulásokat szerveztek egyháztagnak, gyermekeknek, temetőkaritáson vettek részt a szórványban. Ezt követően a Kakasos templom mintegy háromezer lejes adományát adták át a Szászfenésen épülő templomnak. Ezzel kapcsolatban a találkozón felszólalt Halmágyi Sándor, az érintett gyülekezet gondnoka, aki beszámolt a szászfenésiek életéről és azokról a nehézségekről, amelyet egy vagyontól felemészítő passzív (energiatakarékos) templom építése jelent egy nemrég alakult gyülekezet számára.

Az együttléte alkalmával dr. Bibza Gábor esperes az egyházmegyében megújult ifjúsági, nőszövetségi munkát, a *Kehely* című lapot emelte ki, ugyanakkor méltatta Floriska István elnök munkáját, akinek irányítása alatt a Presbiteri Szövetség a legaktívabb az egész egyházkerületben. Az esperes elmondta: tavaly két hét alatt mintegy 90 ezer lejt gyűjtöttek össze, amelynek segítségével 2100 karácsonyi

csomagot juttattak el szegény sorsú családokhoz. Idén ezt karácsonykor szeretnék megismételni. „Közös akarattal és munkával sok mindent meg tudunk valósítani” – fogalmazott az esperes.

Somogyi Botond

Közösségépítés és játék a paralimpián

Fogyatékkal élők versenyeztek Kolozsváron a Csemete Óvoda rendezésében

Kolozsváron immár második alkalommal szervezték meg fogyatékos gyermekek számára a paralimpiát. A svájci HEKS, a Diakonie Austria, a Diakónia Keresztény Alapítvány Sepsiszentgyörgyi Fiókjának, valamint a helyi polgármesteri hivatal és az E.On cég támogatásával rendezett eseményen hat csapat vett részt. A

rendezvényre több, a városban működő fogyatékosokkal foglalkozó intézmény és egyesület képviselői neveztek be a gyerekekkel. A résztvevő fiatalok nagyon élvezték a versenyt, amelyet elmondásuk szerint már régóta vártak. Főleg azok, akik már tavaly is jelen voltak a megmérettetésen, és tudták, mire számíthatnak.

A paralimpia ötlete akkor született meg a fejünkben, amikor már két, óvodások számára kiírt olimpián túl voltunk, s láttuk, hogy azoknak milyen nagy sikerük volt. Mivel az integrált játszótérhez hetente rendszeresen találkozót szervez a Csemete Óvodában, arra gondoltunk, hogy a sajátos nevelést igénylők is szívesen megméretteneznek egymással” – mondta el kérdésünkre a szervező Lészai Emőke, a Csemete Óvoda igazgatónője.

A gyermekek nyilván nem paralimpiai mércével mért ver-

senyeken vettek részt, hanem a csapatmunkára, mozgásra és a játékra helyezték a hangsúlyt – természetesen a vidámságról sem feledkezve meg. Ugyanakkor lehetőség nyílt arra, hogy a speciális nevelést biztosító iskolák, egyesületek, valamint a különböző fogyatékkal élők megismerjék egymást. Az idén a zsűri egyik jeles tagja Ráduly Zörgő Éva kolozsvári olimpián, pszichológus volt, aki sokat foglalkozott a sporttal történő integráció témakörével. A szervezésben különben a Csemete Óvodában dolgozó németországi, portugáliai önkéntesek, valamint pedagógiai és gyógypedagógiai hallgatók segítettek.

„Jövőre szeretnénk az ovisok olimpiáját és a paralimpiát összekötni, illetve megmutatni a közönségnek is, hogy a fogyatékkal élők is milyen csapatmunkára képesek” – árulta el Lészai Emőke a jövőbeli terveket.

„Örvendek, hogy részt vehettem az eseményen. A sportban egy dologhoz, a gyógypedagógiában más-hoz voltam szokva, itt azonban a kettőt lehetett ötvözni. Az olimpián az eredmény a fontos, itt viszont a gyermekek meg akarják mutatni, mire képesek, s egymásért is harcolnak. Ugyanakkor a közösségépítés is fontos mind a gyermekek, mind pedig a szervezők számára” – nyilatkozta a második kolozsvári paralimpia végén Ráduly Zörgő Éva.

Sport és kikapcsolódás. A kolozsvári paralimpián a szervezők a csapatmunkára, a mozgásra és a játékra helyezték a hangsúlyt

Kedves Gyermekek!

Amikor egy gyermek a világra jön, növekednie kell. Egykor minden felnőtt gyermek volt. Az Úr Jézus is gyermekként született. Ézsaiás próféta még jóval Jézus születése előtt mondja: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” (Ézs 9,5)

De mindig gyermek maradt? Nem, az Úr Jézus nem maradt kicsi gyermek a jászolban. Felnőtt, tanított, gyógyított, és segített az embereken. Istenre, az Ő mennyei Atyjára mutatott. Életének célja az volt, hogy meghaljon a kereszten az emberek bűnéért. Sok ember pontosan ezt utasítja el. Számukra sohasem nő fel Isten Fia. Mindig az a kicsi gyermek marad a jászolban. Pedig fontos, hogy az Úr Jézus „nagygyá legyen” – nagygyá a mi szívünkben is!

Elképzelt levél

Jézus levelet ír a születésnapján

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeztek, és úgy tűnik, ez idén is így lesz. Nagyon sok ember vásárol, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és tévéműsor, hirdetések, reklámok. A világ minden pontján arról beszélnek, hogy születésnapom egyre közeledik. Jó érzés tudni, hogy legalább egyszer egy évben sok ember gondol rám. Amint tudjátok, a születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Régebb még úgy tűnt, az emberek értették, és hálásak voltak mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az okát az ünneplésnek. Mindenhol összejönnek az emberek, családok, barátok, és kellemesen érzik magukat, de valójában nem értik, és nem is keresik a valódi jelentőségét az ünnepnek.

Emlékszem, az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes étel-ekkel, italokkal. Tökéletesen díszített helyiségekben sok ajándék várta gazdáját. S tudjátok, mi történt? Meg sem hívtak. Pedig én voltam az ünnepség díszvendége. Miattam volt az egész összejövetel, ám amikor maga az ünneplés elkezdődött, én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót. Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni...

Mindez nem lepett meg, hiszen az elmúlt néhány évben sokan bezárták előttem az ajtót. Mivel pedig nem hívtak meg, úgy döntöttem, titokban megyek be, és csendesen megállok az egyik sarokban. Mindenki jól érezte magát, s egyszer csak belépett a szobába egy nagydarab, piros ruhás, fehér szakállas ember azt kiabálva: Ho-Ho-Ho! Leült a díványra, a gyerekek pedig rohan-

gáltak hozzá: Téralpó, Téralpó! – mintha ez az egész ünnepségre róla szólt volna.

Aztán az emberek körülállták a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitértam a karomat, de engem nem ölelt át senki. Aztán nagy várakozással elkezdtek osztogatni az ajándékokat. Végül minden elkelt, én pedig nem kaptam semmit.

Te hogyan éreznéd magad, ha a születésnapodon mindenki kapna ajándékot, csak éppen te nem? Megértettem, nemkívánatos személy vagyok saját születésnapomon, és csendesesen elhagytam a helyiséget. És – tudjátok – ez minden évben rosszabb és rosszabb. Az embereket csak az étel, ital, ajándékok érdeklik, és alig néhányan emlékeznek rám. Pedig úgy szeretném, ha e karácsonyon beengednének engem az életükbe. Szeretném, ha felismernék a ténytet: több mint kétezer évvel ezelőtt azért jöttem e világra, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

Valamit megosztok veletek, különösen arra való tekintettel, hogy ti tudjátok az ünnep igazi értelmét. Hamarosan rendezek én is egy látványos ünnepséget. Most még dolgozom rajta. Már küldöm a meghívókat. Te is kaptál már, személyesen. Remélem, észrevetted, s nem dobtad el. Kérlek, feltétlenül jelezz vissza: részt akarsz-e venni az örömmünnepeken, foglalhatok-e helyet a számodra? Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe? Az ünnepségen ugyanis csak azok jelenhetnek meg, akiknek nevei ott szerepelnek.

Akik elvesztették vagy eldobták a meghívókat, el sem jönnek – kár értük! Akik nem válaszolnak a meghívásra, azok hiába jönnek, nem lesz helyük, kívül maradnak. Nagyon lesújt minden ilyen elmaradás...

Kérlek, készülj és válaszolj, mert így, amikor mindent előkészítettem, te is részese lehetsz az én csodálatos ünnepségemnek. A találkozás reményében szeretettel üdvözöllek.

Jézus

Apróhirdetések

Vajon kik adták fel a következő hirdetéseket?

Szállást keresek várandós feleségemmel. „Csak fedél legyen a fejünk felett” jeligére várom az ajánlatokat!

Hogy szépen tudjak tündökölni, és utat mutatni, csillámport vennék. A „ragyogás” jeligére várom az ajánlatokat!

Hírek – Események

• **Erdélyi Református Sajtóközpont.** A Facebook közösségi portálon külön oldallal jelentkeznek az Erdélyi Református Sajtóközpont. Ha kíváncsiak egyházkerületünk legújabb kiadványaira, ajánlataira, kövessék az oldalt, szeretettel ajánljuk figyelmükbe!

• **Szolgálati jubileum.** Parajdon az Urbán Andor Konferenciaközpontban az egyházkerület elnöksége és a Hivatásmegőrző Szolgálat munkatársai azokat a szolgatársakat köszöntötték, akik az idén szolgálati jubileumukat ünnepelték. A találkozó díszebéddel, a jubilálók név szerinti köszöntésével kezdődött, az egyházkerület ajándékát Kántor Csaba főjegyző és Dézsi Zoltán főgondnok adta át az ünnepelteknek. A rendezvényen úrvacsorai közösségben is részesülhettek az ünnepelt lelkipásztorok.

• **Ravatalozó Magyarlapádon.** A szeptemberben útjára indított szórványkollégium

után ezúttal ravatalozót avatott a magyarlapádi egyházközség. Gudor Botond nagyenyedi esperes igehirdetését követően Borbándi András helyi lelkipásztor elmondta, a magyarlapádiak példás összefogásának eredményeként lehet elkönyvelni a kápolna megépítését. Mucsi László egyházmegyei gondnok méltató szavakkal illetve a magyarlapádi gyülekezet utóbbi években megmutatkozott erőfeszítéseit. Elmondta, öröm számára újra visszatérni egy olyan közösségbe, amely ismét bizonyította, hogy az egyházmegye

Csak a hálát adó ember boldog

Megújult a templom Madarasifeketén

Madarasifeketén a helybeli hívek és a vendégek ünnepelni gyűltek össze a közelmúltban: teljesen felújították a templomukat és a haranglábat. Az elmúlt kilenc évben folyamatosan javítottak, először a kerítést sikerült rendbe tenni,

A megújult toronyban a harangzúgás másként hallatszik

majd a templom és parókia is megújult. Mire azonban a templom kész lett, a villám belecsapott a haranglába. A megrongált szerkezetet kijavították és zsindelezték. Volt tehát ok a hálára, mert ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak azon építői (Zsolt 127,1).

A hálaadó istentiszteleten Jakab István maros-mezőségi esperes hirdette Isten Igéjét. Hangsúlyozta, csak a hálát adó ember lehet boldog. A hálás ember szolgálhat igazán, de ehhez először meg kell éreznie, hogy ő Isten értékes gyermeke. Istennek terve van a madarasifeketei gyülekezettel is, hisz nem hiába küldött támogatókat. Jónak látta, hogy e településen élet legyen. Tekintsünk úgy magunkra, mint akikre Isten számít.

Igehirdetés után az esperes az egyházmegye nevében köszöntötte a gyülekezetet, majd Borbély Márton gondnoknak, a lelkipásztornak és a gyülekezet legidősebb tagjának oklevelet adott át. Károly Károly lelkipásztor beszámolt a felújításról a kezdetektől a befejezésig. „A megújult toronyban a harang ugyanúgy szól, de mi másképp halljuk. Ha a veszélyes villámcsapás után nem égett le, Isten nagyon vigyáz rá, hogy hivatáson a templomba. Megértettük, hogy Isten minden eszközzel képes felhívni a figyelmünket, hogy szenteljünk rá időt. A munkák ideje alatt megtudtuk, hogy kire számíthatunk. Isten partnernek választotta Magyarországot Emberi Erőforrás Minisztériumát, aki kétszer is támogatta, a román állam Kultuszminisztériumát, a Maros Megyei Tanácsot, Anton Bloomot, az Erdélyi Református Egyházkerületet, a madarasifeketei híveket és még sok embert, akik segítettek” – mondta Károly Károly lelkipásztor.

élén jár. Sípos Ferenc, az egyházközség főgondnoka hálaadással mondott köszönetet Istennek, de a lelkes magyarlapádi közösségnek is, amely adományokkal, közmunkával járult hozzá az építkezéshez.

• **Hálaadás Nagyszebenben.** Temploma építésének 230. évfordulóját ünnepelte november 13-án a nagyszebeni református magyarság. A hálaadó istentiszteleten Szegedi László misztói előadó hirdette az Igét. Az ünnepségen emléktáblát avattak a Nagyszebenben szolgált református lelkipásztorok tiszteletére.

A gyülekezet életében lezárult egy korszak. A külső javításokra egy idő után újra szükség lesz, az egyelőre szünetel. De a belső karbantartás sosem szűnhet meg. Az Úr ezért rendezett mindent a legnagyobb pontossággal az ő tervei szerint.

Károly Károly

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264/433241; 0765/128601.

Imrei Imre ötvösmester

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán